

sygn. akt: I C 383/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomira Hańczewska,

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Szulc,

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2017r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) z siedzibą w G.

przeciwko A. B. (dawniej D.)

o zapłatę:

I. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 140.855,33 zł (sto czterdzieści tysięcy osiemset pięćdziesiąt pięć złotych trzydzieści trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie:

- a) od kwoty 141.855,33 zł od dnia 03.09.2016r. do dnia 03.10.2016r.,
- b) od kwoty 141.655,33 zł od dnia 04.10.2016r. do dnia 02.11.2016r.,
- c) od kwoty 141.455,33 zł od dnia 03.11.2016r. do dnia 02.12.2016r.,
- d) od kwoty 141.255,33 od dnia 03.12.2016r. do dnia 12.01.2017r.,
- e) od kwoty 141.055,33 od dnia 13.01.2017r. do dnia 06.02.2017r.,
- f) od kwoty 140.855,33 zł od dnia 07.02.2017r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w stosunku do żądania odsetek w pozostałym zakresie.

III. Umarza postępowanie w stosunku do kwoty 2.000 zł.

IV. Nie obciąża pozwanej kosztami postępowania.

SSO Sławomira Hańczewska

UZASADNIENIE

Powód B. (...) z siedzibą w G. pismem z dnia 29 marca 2016 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. B. (dawniej: D.) kwoty 142 855,33 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14 % w skali roku od kwoty 142 621,70 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że pozwany zawarł umowę pożyczki gotówkowej z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.. Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z w/w umowy pożyczki została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z Bankiem (...) S.A. w dniu 17 stycznia

2014 roku. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 125.489,32 zł. Po nabyciu wierzytelności powód prowadził działania zmierzające do pozasądowego rozwiązania sporu, w szczególności dobrowolnego spełnienia świadczenia przez pozwanego. Nie przyniosły one jednak rezultatu. Na podstawie zawartej umowy pożyczki gotówkowej oraz umowy sprzedaży wierzytelności powód w okresie od dnia nabycia wierzytelności do dnia 31 grudnia 2015 roku kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. W związku z nowelizacją przepisów kodeksu cywilnego, która weszła w życie 1 stycznia 2016 roku powód uprawniony jest do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, ponieważ zgodnie z postanowieniami umowy intencją stron było naliczanie odsetek za opóźnienie w wysokości maksymalnej. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wyniosła 20 066,01 zł. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego na dzień 29 marca 2016 roku została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi 69 645,91 zł tytułem kapitału, 72 555,79 zł tytułem odsetek, 653,63 zł tytułem kosztów. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym w treści żądania domaga się zasądzenia na jego rzecz dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zarządzeniem Referendarza Sądowego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu z dnia 20 kwietnia 2016 roku pozew powoda został zwrócony z uwagi na nienależycie uiszczoną opłatę sądową od pozwu. Skargę na powyższe zarządzenie w dniu 5 maja 2016 roku wywiódł powód. Zarządzeniem Przewodniczącej z dnia 17 maja 2016 roku pozew ponownie został zwrócony, również z uwagi na nienależycie uiszczoną opłatę od pozwu. Zażalenie na zarządzenie Przewodniczącej z dnia 30 maja 2016 roku złożył powód. W wykonaniu zarządzenia Przewodniczącej z dnia 23 czerwca 2016 roku powód został wezwany do uiszczenia brakującej części opłaty od zażalenia w kwocie 1029 zł. Na zarządzenie z dnia 23 czerwca 2016 roku dotyczące wymiaru opłaty należnej od zażalenia powód również wywiódł zażalenie z dnia 4 lipca 2016 roku. Postanowieniem z dnia 13 lipca 2016 roku Sąd Okręgowy przychylił się do zażalenia z dnia 4 lipca 2016 roku i uchylił zarządzenie Przewodniczącej z dnia 23 czerwca 2016 roku. Zarządzeniem Przewodniczącej z dnia 14 lipca 2016 roku powód został wezwany do uiszczenia opłaty uzupełniającej od zażalenia w kwocie 1229 zł. Od zarządzenia Przewodniczącej z dnia 14 lipca 2016 roku powód wywiódł zażalenie z dnia 23 lipca 2016 roku, które zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 września 2016 roku, sygn. akt: I Acz 1605/16. Powód pismem wniesionym w dniu 19 września 2016 roku uiszczył brakującą opłatę od pozwu w wysokości 6 143 zł. Postanowieniem z dnia 11 października 2016 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu umorzył postępowanie zażaleniowe wywołane zażaleniem powoda na zarządzenie z dnia 17 maja 2016 roku o zwrocie pozwu.

Uznając powództwo za zasadne referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Poznaniu Agnieszka Jasińska wydała dnia 3 stycznia 2017 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt: (...).

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła w dniu 07 marca 2017 r., zaskarżając go w części, tj. wnosząc o oddalenie powództwa w części dotyczącej odsetek oraz o rozłożenie należności głównej kapitału na dwie raty I rata w wysokości 34 822,95 zł, a druga w wysokości 34 822,96 zł płatne w odstepie półrocznym. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że pozwaną z powodem łączy ustna ugoda zawarta w 2014 r., na mocy której pozwana była zobowiązana do comiesięcznych wpłat na rachunek bankowy powoda, począwszy od kwietnia 2014 r. Pozwana wskazała, że wywiązywała się z powyższej ugody, załączając potwierdzenia przelewów w okresie od kwietnia 2014 roku do listopada 2016 r. Nadto pozwana wskazała, że choruje na chorobę układową tkanki łącznej, in. toczeń rumieniowaty układowy. Posiada orzeczenie o niepełnosprawności. Obecnie jest zatrudniona pośrednictwem P. (...)w biurze rachunkowym w G..

Następnie pismem procesowym z dnia 12 kwietnia 2017 r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda, wskazując, że umowa pożyczki gotówkowej została zawarta w 2009 r., zaś postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z uwagi na jej bezskuteczność zostało wydane w dniu 10 lutego 2013 r.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej powód pismem z dnia 19 kwietnia 2017 roku ograniczył powództwo do kwoty 140 855,33 wraz z odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- a) od kwoty 142 855,33 od dnia wniesienia pozwu do dnia 4.05.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- b) od kwoty 142 655,33 od dnia 5.05.2016 do dnia 6.06.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- c) od kwoty 142 455,33 od dnia 7.06.2016 do dnia 4.07.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- d) od kwoty 142 255,33 od dnia 5.07.2016 do dnia 3.08.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- e) od kwoty 142 055,33 od dnia 4.08.2016 do dnia 1.09.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- f) od kwoty 141 855,33 od dnia 3.09.2016 do dnia 3.10.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- g) od kwoty 141 655,33 od dnia 4.10.2016 do dnia 2.11.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- h) od kwoty 141 455,33 od dnia 3.11.2016 do dnia 2.12.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- i) od kwoty 141 255,33 od dnia 3.12.2016 do dnia 12.01.2017, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- j) od kwoty 141 055,33 od dnia 13.01.2017 do dnia 6.02.2017, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- k) od kwoty 140 855,33 od dnia 7.02.2017 do dnia zapłaty.

Ponadto powód w odpowiedzi na propozycję ugodową pozwanej co do rozłożenia na dwie raty należności głównej w wysokości 68 645,91 zł wskazał, że dopuszcza możliwość zawarcia ugody, jeżeli pozwana zobowiąże się uiścić kwotę 78.000,00 zł w terminie 90 dni od jej zawarcia. W taki przypadku powód zrezygnuje z dochodzenia pozostałej części zadłużenia.

Pismem procesowym z dnia 11 maja 2017 r. pozwana nie wyraziła woli zawarcia ugody na warunkach przedstawionych przez powoda w piśmie z dnia 19 kwietnia 2017 r.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2009 r. pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...). Bank udzielił pozwanej na jej wniosek pożyczki w wysokości 80 000,00 zł, a pozwana zobowiązała się do jej spłaty na warunkach określonych w umowie. Pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w 84 ratach płatnych zgodnie z harmonogramem spłat (§ 2 ust. 1 umowy). W umowie zastrzeżono także, że oprocentowanie nominalne pożyczki brutto wynosi 19,99 %, zaś wysokość rocznej stopy procentowej odsetek umownych wynosi 14%.

Z uwagi na to, że pozwany nie regulował terminowo swoich zobowiązań, poprzedni wierzyciel wypowiedział pozwanej zawartą z nim umowę i wezwał ją do spłaty należności. Pomimo dokonanego wypowiedzenia umowy pozwana w dalszym ciągu nie dokonała spłaty całości zadłużenia. W konsekwencji poprzedni wierzyciel – Bank (...) S.A. w W. – wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny w dniu 22 listopada 2011 r. o nr (...). Po uzyskaniu na niego

klausuli wykonalności postanowieniem Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w G. z dnia 16 grudnia 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt:(...), poprzedni wierzyciel wszczął na jego podstawie postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w G. P. B.. Sprawie egzekucyjnej nadano sygnaturę akt:(...). Powyższe postępowanie egzekucyjne postanowieniem z dnia 10 lutego 2013 roku zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. W toku postępowania egzekucyjnego nie wyegzekwowano żadnej kwoty tytułem spłaty wierzytelności.

W dniu 19 grudnia 2013 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, natomiast cesja wierzytelności nastąpiła 17 stycznia 2014 roku zgodnie z pkt 2.3 w zw. z pkt. 3.6 umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 19 grudnia 2013 r. Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności powód nabył wierzytelność przysługującą Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. wobec pozwanej w łącznej kwocie 125.489,32 zł, w tym 72 345,91 zł tytułem kapitału głównego, 52 489,78 zł tytułem odsetek umownych naliczanych przez bank w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda, 420 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu, monitoringiem płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank pod dniem wypowiedzenia umowy, 233,63 zł tytułem zasądzonych i niewyegzekwowanych przez poprzedniego wierzyciela kosztów procesu związanych z zaopatrzeniem bankowego tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności oraz kosztów egzekucyjnych w związku z wszczętym postępowaniem egzekucyjnym.

Pismem z dnia 21 lutego 2014 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawiadomił pozwaną o sprzedaży wierzytelności wraz ze wszelkimi prawami z nią związanymi na rzecz powoda.

Pod dniem cesji wierzytelności na konto przedmiotowej wierzytelności dokonano 24 wpłat w łącznej wysokości 2.700 zł w następujących dniach i w następujących wysokościach:

- a) 15 kwietnia 2014 r. w kwocie 100 zł;
- b) 05 maja 2014 r. w kwocie 50 zł;
- c) 02 czerwca 2014 r. w kwocie 50 zł;
- d) 03 lipca 2014 r. w kwocie 50 zł;
- e) 05 sierpnia 2014 r. w kwocie 50 zł;
- f) 04 września 2014 r. w kwocie 100 zł;
- g) 02 października 2014 r. w kwocie 100 zł;
- h) 04 listopada 2014 r. w kwocie 100 zł;
- i) 04 grudnia 2014 r. w kwocie 100 zł;
- j) 05 stycznia 2015 r. w kwocie 100 zł;
- k) 04 lutego 2015 r. w kwocie 100 zł;
- l) 04 marca 2015 r. w kwocie 100 zł;
- m) 03 kwietnia 2015 r. w kwocie 100 zł;
- n) 04 maja 2015 r. w kwocie 100 zł;
- o) 05 czerwca 2015 r. w kwocie 100 zł;

- p) 06 lipca 2015 r. w kwocie 100 zł;
- q) 10 sierpnia 2015 r. w kwocie 100 zł;
- r) 04 września 2015 r. w kwocie 100 zł;
- s) 06 października 2015 r. w kwocie 100 zł;
- t) 12 listopada 2015 r. w kwocie 200 zł;
- u) 07 grudnia 2015 r. w kwocie 200 zł;
- v) 07 stycznia 2016 r. w kwocie 200 zł;
- w) 04 lutego 2016 r. w kwocie 200 zł;
- x) 02 marca 2016 r. w kwocie 200 zł.

Zadłużenie pozwanej z tytułu powyższej umowy pożyczki na dzień 29 marca 2016 roku wynosiło 143 855,33 zł w tym tytułem kapitału (należności głównej) 69 645,91 zł, tytułem odsetek 72 555,79 zł oraz tytułem innych kosztów 653,63 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu na dzień 29 marca 2016 roku (k. 3), umowa pożyczki nr (...) z dnia 21 października 2009 roku (k. 12 – 13), wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 19 grudnia 2013 roku wraz z wyciągiem z załącznika (k. 7, k. 11), pismo Banku z dnia 21 lutego 2014 roku zawierające informację o cesji wierzytelności (k. 176), informacja o przetwarzaniu danych osobowych z dnia 31 grudnia 2012 roku (k. 175), bankowy tytuł egzekucyjny (k. 168) postanowienie Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w G. z dnia 16 grudnia 2011 roku, sygn. akt:(...)(k. 170), dane dotyczące wpłat na poczet umowy pożyczki (k. 171-172).

Powód w związku z dokonaniem przez pozwaną po wniesieniu pozwu wpłat tytułem spłaty zadłużenia pismem z dnia 19 kwietnia 2017 r. ograniczył powództwo do kwoty 140 855,33 wraz z odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- a) od kwoty 142 855,33 od dnia wniesienia pozwu do dnia 4.05.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- b) od kwoty 142 655,33 od dnia 5.05.2016 do dnia 6.06.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- c) od kwoty 142 455,33 od dnia 7.06.2016 do dnia 4.07.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- d) od kwoty 142 255,33 od dnia 5.07.2016 do dnia 3.08.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- e) od kwoty 142 055,33 od dnia 4.08.2016 do dnia 1.09.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- f) od kwoty 141 855,33 od dnia 3.09.2016 do dnia 3.10.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- g) od kwoty 141 655,33 od dnia 4.10.2016 do dnia 2.11.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- h) od kwoty 141 455,33 od dnia 3.11.2016 do dnia 2.12.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,

- i) od kwoty 141 255,33 od dnia 3.12.2016 do dnia 12.01.2017, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- j) od kwoty 141 055,33 od dnia 13.01.2017 do dnia 6.02.2017, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- k) od kwoty 140 855,33 od dnia 7.02.2017 do dnia zapłaty

Dowód : odpowiedź pozwanego na sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 19 kwietnia 2017 r. (k. 158-161).

Pozwana jest osobą schorowaną, cierpiącą na chorobę układową tkanki łącznej, in. toczeń rumieniowaty układowy. Posiada orzeczenie o niepełnosprawności. Wychowuje dwójkę dzieci i pracuje za pośrednictwem P.w biurze rachunkowym w G..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, które nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zwraca przy tym uwagę, że waloru dokumentu urzędowego nie należy przypisywać wyciągowi z ksiąg rachunkowych funduszu. Niemniej jednak powyższy dokument Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. W szczególności został on podpisany przez osobę do tego upoważnioną i zaopatrzony pieczęcią. W tej sytuacji dokumentu tego nie można pozbawiać mocy dowodowej i należy poddać go ocenie. Dane w zawarte w dokumencie pozostają natomiast w zgodzie z pozostałymi dowodami, wobec czego Sąd uznał omawiany wyciąg za w pełni wiarygodny. Pozwany natomiast nie przedstawił żadnego dowodu, który podważałby prawdziwość danych zawartych w tym dokumencie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części okazało się zasadne, i jako takie podlegało uwzględnieniu.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 142 855,33 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14 % w skali roku od kwoty 142 621,70 od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W sprawie wydany został pierwotnie nakaz zapłaty, który zaskarżony został następnie przez pozwanego. Jednakże z uwagi na dokonanie wpłat przez pozwaną po dniu wniesienia pozwu, powód ograniczył powództwo pismem z dnia 19 kwietnia 2017 r. do kwoty 140 855,33 wraz z odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- a) od kwoty 142 855,33 od dnia wniesienia pozwu do dnia 4.05.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- b) od kwoty 142 655,33 od dnia 5.05.2016 do dnia 6.06.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- c) od kwoty 142 455,33 od dnia 7.06.2016 do dnia 4.07.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- d) od kwoty 142 255,33 od dnia 5.07.2016 do dnia 3.08.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- e) od kwoty 142 055,33 od dnia 4.08.2016 do dnia 1.09.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- f) od kwoty 141 855,33 od dnia 3.09.2016 do dnia 3.10.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,

g) od kwoty 141 655,33 od dnia 4.10.2016 do dnia 2.11.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,

h) od kwoty 141 455,33 od dnia 3.11.2016 do dnia 2.12.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,

i) od kwoty 141 255,33 od dnia 3.12.2016 do dnia 12.01.2017, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,

j) od kwoty 141 055,33 od dnia 13.01.2017 do dnia 6.02.2017, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,

k) od kwoty 140 855,33 od dnia 7.02.2017 do dnia zapłaty

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt zawarcia przez pozwaną i Bank (...) S.A. w W. umowy pożyczki gotówkowej nr (...) w dniu 21 października 2009 roku.

Roszczenie skierowane przeciwko pozwanej przez powoda znajduje podstawę prawną w art. 720 § 1 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pożyczki mogą być udzielane przez instytucje bankowe jak również przez podmioty prywatne. Co różni umowę pożyczki od umowy kredytu. Bank, udzielając pożyczki, stosuje się do uregulowań zawartych nie tylko w kodeksie cywilnym, ale również ustawie- Prawo bankowe. Zgodnie z art. 5 ust. 2 Prawa bankowego czynnościami bankowymi jest również udzielanie pożyczek. Natomiast rozdział 5 zatytułowany „kredyty i pożyczki pieniężne oraz zasady koncentracji zaangażowani” wprowadza zasadę odpowiedniego stosowania przy umowach pożyczek poszczególnych uregulowań dotyczących umowy kredytu.

Strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy i wykonania świadczenia przez powoda, tj. oddania do dyspozycji kwoty pożyczki. W świetle powyższego przepisu rodzi to zobowiązanie do wykonania świadczenia wzajemnego, a więc zwrotu wykorzystanych środków zgodnie z harmonogramem stanowiącym integralną część umowy pożyczki. Z kolei art. 723 kodeksu cywilnego przewiduje możliwość wypowiedzenia umowy pożyczki, jeżeli termin jej zwrotu nie został przez strony określony. Niemniej jednak przepis ten jest przepisem dyspozytywnym. W konsekwencji strony w § 2 ust. 20 Umowy pożyczki przewidziały uprawnienie Banku do wypowiedzenia umowy pożyczki.

Na wstępie należało również rozstrzygnąć kwestię legitymacji procesowej powoda.

Pojęcie legitymacji procesowej oznacza materialne uprawnienie do występowania w konkretnym procesie cywilnym w charakterze strony procesowej (powodowej lub pozwanej). Innymi słowy powód musi być uprawniony do występowania z określonym roszczeniem (legitymacja procesowa czynna), a pozwany zobowiązany do jego zaspokojenia (legitymacja procesowa bierna). Legitymacja procesowa zaliczana jest do merytorycznych przesłanek postępowania cywilnego. Brak legitymacji procesowej po którejkolwiek ze stron procesu powoduje oddalenie powództwa.

W przekonaniu Sądu powód wykazał, że na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 19 grudnia 2013 roku zawartej z Bankiem (...) S.A. w W. nabył wierzytelność z tytułu powyższej umowy zawartej z pozwaną.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510

§ 1 k.c.). Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Fundusz sekurytyzacyjny może nabywać wierzytelności lub prawa do świadczeń z tytułu wierzytelności i tylko w pierwszym wypadku następuje zmiana wierzyciela. Przeniesienie wierzytelności następuje według reguł określonych z art. 509 i nast. k.c.

Powód dołączył do pozwu wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z punktami § 1 ust. 1 – 2 umowy bank, na warunkach określonych w umowie, sprzedał na rzecz powoda wierzytelności w stosunku do dłużników, wynikające z zaciągniętych i nie spłaconych pożyczek, kredytów i kart kredytowych zgodnie z treścią załącznika nr 1. Z należnością główną na powoda przeszły również wszelkie prawa z nią związane, w szczególności roszczenia o odsetki i koszty windykacyjne wyspecyfikowane w załączniku nr 1. Powód przedłożył także wyciąg z załącznika nr 1. Wprost wynika z niego, że powyższą umową objęta była wierzytelność Banku (...) S.A. w W. w stosunku do A. B. (dawniej D.).

W tej sytuacji należało stwierdzić, że powód wykazał, że bank skutecznie przeniósł na niego wierzytelność wobec pozwanego. Powód w sposób precyzyjny wskazał również co składa się na dochodzoną przez niego niniejszym powództwem kwotę, tj.: 69 645,91 zł tytułem kapitału, 72 555,79 zł tytułem odsetek, 653,63 zł tytułem innych kosztów.

W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała faktu, że nie wywiązała się z zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki z dnia 21 października 2009 roku i nie uregulowała całego zadłużenia, gdy to, wobec wypowiedzenia umowy, stało się wymagalne. Wskazała jednak, że dokonywała regularnych comiesięcznych wpłat na podstawie ustnej ugody zawartej na początku 2014 roku z powodem tytułem spłaty zadłużenia. Nadto w kolejnym piśmie procesowym podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda oraz wskazywała na swoją trudną sytuację zdrowotną i finansową.

Sąd wskazuje, że podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się zupełnie chybiony. Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe, w tym wynikające z umowy pożyczki ulegają przedawnieniu z upływem trzyletniego okresu przedawnienia określonego w art. 118 k.c., którego bieg rozpoczyna się w dniu, w którym roszczenie stało się wymagalne. Stosownie natomiast do treści art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się: 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; 3) przez wszczęcie mediacji. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie trzyletni termin przedawnienia rozpoczął swój bieg, w dniu, kiedy roszczenie poprzedniego wierzyciela stało się wymagalne, tj. w dniu wypowiedzenia umowy pożyczki, które to uprawnienie do wypowiedzenia umowy zostało przez strony przewidziane w umowie pożyczki z dnia 21 października 2009 r. Niemniej jednak zgromadzony materiał dowodowy nie umożliwił ustalenia tego terminu. Wiadomym jest jednak, że w dniu 22 listopada 2011 roku Bank (...) S.A. w W. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny, zaś zgodnie z § 2 ust. 20 umowy pożyczki Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy pożyczki za 30-dniowym terminem wypowiedzenia. Dodatkowo dane zawarte w Bankowym Tytule Egzekucyjnym, w szczególności data 10 października 2011 roku jako data, od której należy liczyć odsetki umowne za korzystanie z kapitału, uzasadnia przypuszczenie, że wypowiedzenie umowy pożyczki nastąpiło pomiędzy 10 października 2011, a 22 listopada 2011 r.

Sąd nie uwzględnił argumentacji pozwanej, że termin ten został przerwany poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego wystawionego przez poprzedniego wierzyciela w dniu 22 listopada 2011 roku, a zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 16 grudnia 2011 roku i następnie zaczął biec na nowo po wydaniu w dniu 10 lutego 2013 r. postanowienia Komornika Sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec bezskuteczności egzekucji. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku: „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.)”. Tym samym Sąd nie zgodził się z argumentacją pozwanej, że datą, od której należy liczyć trzyletni termin przedawnienia roszczenia jest 10 lutego

2013 r, tj. dzień wydania postanowienia o umorzeniu egzekucji i w związku z tym, powództwo – jako wniesione 29 marca 2016 roku – zostało wniesione po upływie ww. trzyletniego terminu przedawnienia.

Niemniej jednak Sąd zauważył, że pozwana dokonała na rzecz powoda 24 wpłat tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki w następujących terminach 15 kwietnia 2014 r., 05 maja 2014 r., 02 czerwca 2014 r., 03 lipca 2014 r., 05 sierpnia 2014 r., 04 września 2014 r., 02 października 2014 r., 04 listopada 2014 r., 04 grudnia 2014 r., 05 stycznia 2015 r.; 04 lutego 2015 r., 04 marca 2015 r., 03 kwietnia 2015 r., 04 maja 2015 r., 05 czerwca 2015 r., 06 lipca 2015 r., 10 sierpnia 2015 r., 04 września 2015 r., 06 października 2015 r., 12 listopada 2015 r., 07 grudnia 2015 r., 07 stycznia 2016 r., 04 lutego 2016 r., 02 marca 2016 r.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w orzeczeniu z dnia z dnia 21 listopada 1952 roku, sygn. akt: C 2536/52: „Częściowe wykonanie zobowiązania jest dorozumianym uznaniem wierzytelności, które przerywa bieg przedawnienia.” Podobnie, w wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 roku sygn. akt. I CK 133/04 Sąd Najwyższy stwierdza, iż uznanie niewłaściwe nie jest ani przyznaniem faktu, ani oświadczeniem woli dłużnika, lecz rejestracją aktualnego stanu jego świadomości, natomiast uzewnętrznienie jej przez zapłatę części długu, z mocy prawa spowodowało przerwanie biegu przedawnienia w momencie dotarcia do wierzyciela. Tym samym dokonanie przez pozwanego płatności w dniu 15 kwietnia 2014 roku doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia. Trzyletni termin przedawnienia zaczął biec na nowo. Kolejne dokonane wpłaty również skutkowały przerwaniem biegu terminu przedawnienia.

W oparciu o powyższe Sąd uznał więc, iż w dacie wniesienia pozwu, tj. w dniu 29 marca 2016 roku roszczenie powoda z całą pewnością nie było przedawnione, bowiem pierwsza z wpłat, która skutecznie przerwała bieg przedawnienia miała miejsce w 15 kwietnia 2014 roku, zaś ostatnia z wpłat dokonana była w dniu 02 marca 2016 roku.

Również sytuacja zdrowotna i finansowa pozwanej nie przemawiała za oddaleniem powództwa. Sąd podzielił argumentację powoda w piśmie z dnia 19 kwietnia 2017 r., iż sytuacja materialna pozwanej nie ogranicza prawa podmiotowego powoda do dochodzenia przysługujących mu wierzytelności. Z istoty swojej bowiem domaganie się należnego świadczenia przez wierzyciela z tytułu wykonania ważnie zawartej umowy nie może być uważane za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Sama zaś zła sytuacja finansowa i zdrowotna strony pozwanej nie może stanowić podstawy do oddalenia powództwa w oparciu o zasady współzycia społecznego, skoro dochodzone roszczenie wynika z zobowiązania zaciągniętego dobrowolnie przez pozwaną, a umowa stron z której dochodzone roszczenie wynika nie zawiera jakichkolwiek postanowień mogących być ocenionymi jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Sąd zaznacza, że sytuację pozwanej uwzględnił w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

W ocenie Sądu przedstawione przez stronę powodową dokumenty i wyczerpania, a przede wszystkim umowa kredytowa i wyciąg z ksiąg funduszu w sposób jednoznaczny wskazują, że żądane przez niego roszczenie w wysokości ograniczonej pismem z dnia 19 kwietnia 2017 r. zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Sąd miał również na uwadze, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2014r., 157 j.t.), w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zd. 1 i art. 76 Konstytucji RP. Jednak analiza całokształtu materiału dowodowego w niniejszej sprawie doprowadziła Sąd do przekonania, że wskazane dokumenty są prawdziwe, a zawarta w nich treść jest zgodna z prawdą. Nadto pozwana w żaden sposób nie zakwestionowała wiarygodności dokumentów, w tym wyciągu z ksiąg bankowych, prawidłowości wycień, czy braku wymagalności.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I wyroku uwzględnił roszczenie powoda i zasądził od niego dochodzoną pozewem kwotę, zaś w pkt III umorzył postępowanie co do kwoty objętej ograniczeniem powództwa dokonany pismem z dnia 19 kwietnia 2017 r.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. Powód domagał się zasądzenia odsetek w sposób wskazany w piśmie z dnia 19 kwietnia 2017 r., tj. liczonymi w następujący sposób:

- l) od kwoty 142 855,33 od dnia wniesienia pozwu do dnia 4.05.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- m) od kwoty 142 655,33 od dnia 5.05.2016 do dnia 6.06.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- n) od kwoty 142 455,33 od dnia 7.06.2016 do dnia 4.07.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- o) od kwoty 142 255,33 od dnia 5.07.2016 do dnia 3.08.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- p) od kwoty 142 055,33 od dnia 4.08.2016 do dnia 1.09.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- q) od kwoty 141 855,33 od dnia 3.09.2016 do dnia 3.10.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- r) od kwoty 141 655,33 od dnia 4.10.2016 do dnia 2.11.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- s) od kwoty 141 455,33 od dnia 3.11.2016 do dnia 2.12.2016, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- t) od kwoty 141 255,33 od dnia 3.12.2016 do dnia 12.01.2017, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- u) od kwoty 141 055,33 od dnia 13.01.2017 do dnia 6.02.2017, tj. do dnia, w którym na konto powoda wpłynęła wpłata w wysokości 200,00 zł,
- v) od kwoty 140 855,33 od dnia 7.02.2017 do dnia zapłaty

Bezspornym jest, że pozew został w niniejszej sprawie wniesiony w dniu 15 września 2016 roku, tj. w dniu uiszczenia prawidłowej opłaty od pozwu datowanego na dzień 29 marca 2016 r. Sąd nie kwestionuje również sposobu wyliczenia odsetek, bowiem wprost wynikało to z zawartej przez pozwanego i poprzedniego wierzyciela umowy. Niemniej jednak sąd jest związany żądaniem powoda. W konsekwencji żądanie powoda dotyczące odsetek od dnia wniesienia powództwa do dnia 04 maja 2016 roku, gdy tymczasem dniem wniesienia powództwa jest dzień 15 września 2016 roku, należy uznać za nielogiczne. Tym samym za podstawę żądania odsetek Sąd przyjął, zgodnie z żądaniem powoda „od dnia wytoczenia powództwa”, dzień 15 września 2016 r. Tym samym nic nie stało na przeszkodzie, aby uwzględnić roszczenie powoda w tym zakresie, a w zakresie nieuwzględnionych przez Sąd odsetek powództwo oddalić.

O kosztach postępowania w punkcie IV wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przytoczona regulacja prawna jako przepis szczególny do wskazanego powyżej art. 98 k.p.c., winna być stosowana w wyjątkowych sytuacjach, na co zresztą wskazuje redakcja art. 102 k.p.c. Ocena, czy takie przesłanki wystąpiły powinna być zawsze dokonywana w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 r., II CZ 223/73). Sąd w niniejszej sprawie dopatrzył się okoliczności pozwalających na nieobciążanie pozwanej kosztami postępowania, biorąc pod uwagę sytuację majątkową pozwanej. Nadto należy zauważyć, że pozwana regularnie wpłacała od kwietnia 2014 roku kwoty tytułem spłaty zadłużenia, zaś

ostatnia wpłata przed wytoczeniem powództwa dokonana została na ok 3 tygodnie przed wytoczeniem powództwa. Nadto również po wytoczeniu powództwa pozwana dokonywała wpłat na poczet dłużnej wierzytelności, stąd Sąd nie podzielił stanowiska powoda, że to pozwana swoim zachowaniem doprowadziła do wszczęcia postępowania sądowego. Dlatego też Sąd nie obciążył pozwanej kosztami postępowania, a powoda obciążył w zakresie poniesionym.

SSO Sławomira Hańczewska